

Feb 1902 — 3e

'n Jonge frou, fan ien en fjirtich jier, wie wer
nei Hûs roppen
in leech plak efterlitend...

Hoe 'n skriklik leed ek, mar it libben gie
troch...

Hja wiene de iennichsten net.
Mar pyn is pyn en elk field syn swierheit der
yn.

De pop wie al oan 'e fles en groeide sa best!
Der wiene no twa memmen hjir, dy't him
fersoargjen, sa seach er net de pop, Jelleke
wie twa jier.

Der kaam oppassen mei him.
Hy wie no wer yn 'e hûs.
En boarste hwet.
Mar hy miste mem. En hij mocht net
butendoar komme

Hy seach syn susters soms sa fortrietlik
oan, al die sletten om hûs hinne,
sei er: "memme".

Dan namen hja him op 'e skoat en boarten
mei him,
mei de blokkedoazen.
Hja hiene ek fortriet, dat hja mem no miste.

Mem hie har altyd gewurde lillen,
by 't wurk yn 'e hûs,
dat hja har foar dien hie.

Mar dochs misten hja har slim.
Altyd seachen hja har mem noch foar har,
krijch op.
Treureich fen prate en faaks songen...

As Tille en Tjisse yn 'e hûs wiene,
boarten hja mei it lytse kereltsje.
Dat joech wol in bytsje soarch minder
en koe hja hwet opsille.

Der wie safolle to dwaen,
mar hja hiene it der noait oer.
Hja rounen foar de wûn,
dy't hja har yn sels foarspand hiene.

Alles op tiid en ure klear,
dat wie mei mem sa,
de wênst en hja hâlden it sa.

Het stille fortriet,
dat oan har n allegear freet,
seach nimmen...

Den wie Djure d'r noch,
tweintich jier wie 'r en hy arbeide
mei heit op 'e bourkerij.

De pop groeide sa moai
en lake sa wiis
en fande al sa aardich!

Heit kaam yn 'e hûs om kofje.
De jonges wiene by him,
alles swiere.
Krekt lyk as doe mem d'r noch wie.

Allinnich,
het boarstjen pleagjen,
dat wie dien.

Het hie plak makke foar stil swijend
kofje drinken.

Heit sei hwet tsjin harren,
oer 't fee.
En tsjin de famkes, oer 't iten.

Den giene hja wer yn stil gearwurkjen,
no gean jimme, der wer út.
Efter heit oan.

Heit hoaste...
Tjisse hoaste ek.

Hy wie slank en sterk.
Hy wie gau fjirtjin jier.
En ek tige ynwennich,
fan mem.

Hy krige wol trije kear longûntstekking,
yn 'n jier tiid, efter elkoar...

Dokter makke hiel hwat reiskes
nei de beampleats,
mar de dea stuts syn klauwen net út
nei dit jonge libben!

Het bidden waard forheard.
Soun en sterk kaam er...

Twadde side

Sneins nei tsjerke
lyk it as foarhinne.

Deselde fleurige jurkes oan,
de wollen jasjes d'r oer.

De kaperkes op,
mei de wite rantsjes
fan wyt lammewol der om.

“Plaatsjes”, seine de lju.

De mem is fuort,
mar har geast is bleaun.

Mei jierren docht it er rêst,
kaam yn 'e herden,
groeiden hja mei de folkskiesheid.

Foart gien diene hja net sa folle.
Hja giene nei de sjongforiening
en nei 't rangleazen
as de paedden it talieten...

De winter hie wol
hwet yn acht naam.

En op 'e boukerij wie 't drok
mei al deil fee.

En no foar 't maitiid wie,
wie 't allegear al jongfee. Biggen en
lammeren, alles.

Wie to wêldich,
kaam der op, om forsoarging.

Ut 'e lest kamen
de âlde beestkes ek net forjitten wurde.
It wie in âlde gong fan saken.

Bekend field boeren
en frjemd foar de boargerminskens,
sokke silenwurkjes.

Foar Oeke wie 't smiende kost,
lykewol,
dêrom troude hja ek mei 'n boer!

Hja wie doe
fier oer de tweintich.

Kimme wie wol slim ynwennich.
Lokkich bleau hja thús by hûs
en koe wêr't faak es efkes helpe.

De grutte jonges wiene ek tige ynwennich
en bliuwe as Oeke wer es thús kaam.

Kommend mem,
het sliepen,
wie mei Hûs roppen!

Uitleg:

Dit deel gaat over een moeder die overlijdt terwijl haar kinderen nog jong zijn, en hoe het gezin daarna verder moet. Het beschrijft het stille verdriet, het doorgaan van het boerenleven en hoe de kinderen opgroeien zonder haar, maar met haar geest nog in huis. Tegelijk laat het zien hoe werk, geloof en familie hen overeind houden.

3° in Jonge vrou fen ien en fjirtich jier wier mei Huis roppen
in Dieg plak efferlittend...

Hoer ien skriklik leed ek, mar het libben gie broech...
Hoja wierne de urenigen niet, "Mar pijn is pijn en elks field syn
sli heit den. De pop wie al, oan i flusen grovike sa best! Det ek
no twa memmen hie die t him forsoariken, seach er not, de pop
felleke, wie twa jier. Der kaem oppassen mei him. Hoj wie, no nog
yn i hie. En boarke huet. Mar hy, miste mem. En hy moecht
Hoy seach syn susters simt sa forbruetlik oan ^{at die stellen om hie.}
chins, sei er, "memme. Den namen hja him op i shoat en boarten mei
him mei de blokesoaren. Hoja hieve ek forbruet, det hja mem no oniste
Mem hie harn altyd gewurde litten, by t wurd yn i hie, det hja als
harn foardien hie. Mar, dochs misten hja har slim.

Moy seachen hja harn mem nog foar har. Hjuichtop! Fleurich fen praet
en faeks sjongde, ... As Tille en Tjisse yn i hie wierne, boarden hja
mei t lytske bealtje. Det joech wer in bytje soarg minder en kolne
hja huet opsjitte! Der wie safolle to dwaen, mar hja hie t er
noit oer. Hoja rouwen foar de wein, der t hja hie in sels foar
spand hie. Alles, op tuut en iere klear, det wie mei mem sa, de
winst en hja hielden het sa. Het stille forbruet, dat oan har i,
allegear frut, seach nimmern...

Den, wie Tjisse d'r nog, tweintich jier wie i en hy arbeidde
mei heit op i boukerij. De pop groeide sa moaij en lake sa wis
en tjantelle al sa ardiek. Heit, kaem yn i hie, om hoffie.
De jonges wierne by him, alles skudri! Krekt lyk as, doe t
mem d'r nog wie. Allichnich, het boartsjond ploegjen, det wie die
Het hie plak makke foar stil sijgend ploegje drinken
Heit sei huet tein haren, oer t fe. En tein d' fanke, oer t ten
Den gione hja, hie in stil gebeardfen: "no witje, der wer ut.
Efter heit oan! Heit hoase... Tjisse hoase ek. Hoj wie
soun en sterk. Hoj wie gau fiftsien jier. En ek tye inwemich
fen mem. Hoj krige wol drie klear longuentskeking, yn i jier
tids, efterelkwa... Dokter, makke hie huet reisken mei
de komeplaats, ekar, de dea. sluts s'yn kieren net ut, mei det
jonge libben! Het bidden waard forheard. Soun en sterk, kaem ee

29. 11. 1917

en wist dat
om wat voor
1000 Decembar
1000 het CAS
1000 op gene
1000 het 10

1000

Omme mei lyde lyke t' as forhime. Deelde fleunden jukjes van
de wollen jekes d'z ger! De koperkes op, mei de witte ransjes fon
wyt lommebont er om. Raakjes, seke de hje. De memn is Foust, mar
hje geast is bleunen!

Ma jinn doe t' er rist beem yn e herten groeiden hja mei de
folwikkseheid. Foust gesa d'na hja mei sa folle
hja geas mei de sponforicung en mei e jauglearen
alkeast as de padder t' ta blicka... Ja wader hie wol
hiet yn acte meastal. En op e boukory wie t'
drok omi al dit fe. En noz foar t' maytud wie
wie t' allegear al jong fe. Bigjes en lannen alles
wie to wald kalmes rep, om forsoarging. Wy l'et kome
de alde, beestkes ek met forjitten wirts. Wie en alde
gong fin sacker. Bekind, bytte boeren en fjemd
op de boargerminkeln, jotte eilwaesjes
Foar beke wie t' sminde koche bykwols,
derom troude hja ek mei in boer! Hje wie doe
fier oer de tweintich. Kimmy wie wald, in - (Dane)
wennich. Lokkeet blium hja ticht bij hie on toe mit ja, as
es ekhes helpe. De grate jager wiers ek tige in wennich en blaid
as beke wer es thals kalen d'wand mem, hie eljor, wie mei H's
roppen!

Komme